

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ ТЕРИТОРІАЛЬНЕ УПРАВЛІННЯ ЮСТИЦІЇ В
ЖИТОМИРСЬКІЙ ОБЛАСТІ
ЖИТОМИРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРОЕКОЛОГІЧНИЙ
УНІВЕРСИТЕТ
Кафедра правознавства**

***СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗБУДОВИ ПРАВОВОЇ ДЕРЖАВИ
В УКРАЇНІ ТА СВІТІ***

**Збірник наукових статей за матеріалами VI Міжнародної
науково-практичної конференції м. Житомир, 19 квітня 2018 р.**

Житомир
Вид. О. О. Євенок
2018

**Рекомендовано Вченою радою Житомирського національного
агроекологічного університету**

(протокол № 9 від 24 квітня 2018 р.)

Голова оргкомітету: Скидан О. В. – ректор Житомирського національного агроекологічного університету, д.е.н., професор.

Члени оргкомітету: Романчук Л. Д. – проректор з наукової роботи та інноваційного розвитку ЖНАЕУ, д.с.-г.н., професор; Мартинчук І. В. – проректор з науково-педагогічної роботи, соціального та гуманітарного розвитку ЖНАЕУ, к.е.н.; Данкевич Є. М. – декан факультету екології і права Житомирського національного агроекологічного університету, д.е.н., професор; Скулиш Є. Д. – д.ю.н., професор кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Ляшенко Р. Д. – к.ю.н., доцент, завідувач кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Бондарчук Н. В. – к.ю.н., доцент, доцент кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Василенко Л. П. – к.ю.н., доцент, доцент кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Савчук Т. – к.ю.н., доцент, Академія управління при Президентові Республіки Білорусь, Білорусь (за згодою); İdris Tuna – ph. D. Candidate of Modern Turkish History Department at İstanbul University (за згодою); Бучинська А. Й. – к.ю.н., доцент кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Костенко С. О. – к.ю.н., ст. викладач кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Прокопенко І. П. – к.і.н., доцент, доцент кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету; Гордійчук М. В. – к.ю.н., асистент кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету.

Рецензенти: Іщенко А. В. – професор кафедри криміналістики та судової медицини Національної академії внутрішніх справ, д.ю.н., професор, Заслужений юрист України;

Німко О. Б. – доцент кафедри правознавства Житомирського національного агроекологічного університету., к.ю.н., доцент.

С 91 **Сучасні тенденції розбудови правової держави в Україні та світі :** Зб. наук. ст. за матеріалами VI Міжнар. наук.-практ. конф. (Житомир, 19 квітня 2018 р.) / Жит. нац. агроекологічний ун-т. — Житомир : Видавець О. О. Євенок, 2018. — 556 с.

ISBN 978-617-7703-

У збірнику наукових статей розглядаються сучасні тенденції розбудови правової держави в Україні та світі, які обговорювалися на VI Міжнародній науково-практичній конференції в м. Житомирі 19 квітня 2018 року.

УДК 34(08)

ББК 67

Грицик С. В. Гарантійні виплати при переїзді працівників на роботу в інші місцевість.	190
Коваленко К. Я. Правове регулювання соціальних відпусток: зарубіжний досвід	192
Коломієць А. М. Компенсаційні виплати працівникам при переїзді на роботу в іншу місцевість	195
Магалецький А. Гарантії для працівників на час здійснення державних обов'язків	197
Цимбалюк К. П. Проблеми забезпечення гендерної рівності при реалізації громадянами права на працю	199
Ястреб М. М. Історико-правовий аналіз розвитку законодавства про гарантійні виплати (1922-1970рр.)	201
Нишпал І. В. Шляхи європеїзації українського права	204
Талавер М. О. Касты в Індії та утвердження прав людини в світі	207
Мельниченко А. С. Загальна характеристика латиноамериканської правової системи	209
Чугаєвська Н. В. Правове регулювання отримання вищої освіти українськими громадянами в Україні та Польщі	211
Щупак М. А. Основні властивості правової системи Австралії	214
Дерманська О. В. Українське та міжнародне законодавство про статус біженців	216
Сіончук В. В. Шлюбно-сімейні відносини у Радянській Україні періоду I та II Кодифікації	219
Савченко О. В. Роль реформ Лікурга в побудові античної держави Спарти	222

законодавством або обумовленого при переведенні (направленні, прийнятті), а при відсутності погодженого строку – до закінчення одного року робіт, то на працівника покладається обов'язок повернути всі кошти, які були йому виплачені у зв'язку з переїздом на роботу в іншу місцевість.

Отже, компенсаційні виплати виступають гарантом для працівника у його працевлаштуванні та облаштуванні на новому робочому місці. Сьогодні, на жаль, існує тенденція, що керівники усіляко обмежують їх виплату або роблять все можливо аби уникнути виплати або намагаються зекономити за будь яку ціну. Тому це питання не лише законодавчої бази, але і совісті роботодавця та зберігання власного обличчя перед своїми підлеглими.

Список використаних джерел:

1. Кодекс законів про працю: Затверджується Законом № 322-VIII від 10.12.71 // Офіційний сайт Верховної Ради України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/322-08>

2. Рудницька, О. П. (2009) Проблеми правового регулювання гарантійних виплат при переїзді працівників на роботу в іншу місцевість. Держава і право: збірник наукових праць. Юридичні і політичні науки (43). pp. 278-284

3. Трудове право України: Навч. посіб. для студ. вищ. навч. зал. – К.: МАУП, 2003. – Ч.3. –2003. – С.108.

4. Рудницька Ольга Павлівна. Правове регулювання гарантійних виплат у трудовому праві: монографія / Рудницька О. П. - Житомир : Вид-во ЖДУ ім. І. Франка, 2011. - 176 с.

5. Про гарантії та компенсації при переїзді на роботу в іншу місцевість: Постанова Кабінету Міністрів України від 2 лютого 1998 року №255 // Офіційний сайт Верховної Ради України / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/255-98-%D0%BF>

Магалецький А.

Магістрант 5 курсу історичного факультету Житомирського державного університету ім. Івана Франка, м. Житомир, Україна

Науковий керівник: Рудницька О. П., кандидат юридичних наук, доцент кафедри спеціальних історичних дисциплін та правознавства Житомирського державного університету ім. І. Франка, м. Житомир, Україна

Гарантії для працівників на час здійснення державних обов'язків

В умовах нестабільного економічного ситуації в сучасній Україні та при наявності військового конфлікту на території держави, важливим елементом захисту економічних прав громадян являється питання гарантій прав працівників під час здійснення державних обов'язків. Зокрема, можемо говорити про важливу складову цієї проблеми, а саме гарантії прав працівників, що проходять військову службу, або альтернативну (невійськову) службу, оскільки не дивлячись на гарантії держави зустрічаємо недобросовісних роботодавців, що користуються лазівками в нормативних актах з метою не виконання зазначених гарантій. Отже, зважаючи, на вищевикладене вважаємо, що досліджувана проблема є актуальною для дослідження.

Відповідно до статті 119 Кодексу законів про працю на час виконання державних або громадських обов'язків, якщо за чиним законодавством України ці обов'язки можуть здійснюватися у робочий час, працівнику гарантується збереження роботи (посади) та середнього заробітку. У випадку із військовослужбовцями нас цікавить інша частина цієї статті. Працівники, що призвані на військову строкову службу, під час мобілізації, під час особливого періоду, чи прийняті на військову службу за контрактом, або у інших випадках передбачених законом України зберігають за собою місце роботи, посаду та середній заробіток на підприємстві, установі чи організації незалежно від форми власності [1].

Категоріям працівників, що згадані у статті вище передбачена виплата матеріального забезпечення із Державного бюджету України відповідно до Закону «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та їх сімей» [2].

Іншим додаткові права передбачені законом «Про військовий обов'язок і військову службу». Ст. 13 передбачає, що у випадку проходження підготовки до військової служби за працівником зберігається місце роботи, посада та середня заробітна плата, а також компенсуються кошти за дорогу та проживання. Ч. 1 ст. 21 передбачає додаткові виплати у розмірі двох прожиткових мінімумів у випадку звільнення у зв'язку з призовом або прийняттям на військову службу. Ч. 2 ст. 21 громадяни України під час виконання обов'язків пов'язаних з військовою службою, проходженням медичної комісії, або лікування на необхідний час звільняються від роботи зі збереженням робочого місця, посади та середньої заробітної плати. Ст. 29 передбачає захист прав, тобто збереження місця роботи, посади та середньої заробітної платні для осіб, що проходять збори військовозобов'язаних або резервістів, на термін проходження навчання [3].

Окрім військової служби маємо альтернативну службу, права таких працівників захищаються зокрема законом «Про альтернативну (невійськову) службу». Ст. 3 цього закону передбачає, що за працівником який проходить альтернативну службу зберігається право на займану раніше житлову площу, а також черговість за одержанням житла, крім того, за працівником зберігається робота, посада або в разі її відсутності альтернативна, але рівноправна посада на цьому або іншому підприємстві за згодою працівника. Крім того особа, що проходила альтернативну службу мають переважне право залишитись на роботі під час скорочення кадрів [4].

Гарантії працівникам на час виконання державних або громадських обов'язків встановлюються статтею 253 проекту ТК України. Так, працівникам на час виконання державних або громадських обов'язків, якщо відповідно до трудового законодавства ці обов'язки можуть виконуватися в робочий час, працівникам гарантується збереження місця роботи (посади) і середньої заробітної плати [5]. Працівникам, які залучаються до виконання обов'язків, передбачених законами України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про альтернативну (невійськову) службу», «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», надаються гарантії та пільги відповідно до цих законів.

Отже, можна зробити висновок, що особи, які проходили військову службу або альтернативну їй невійськову службу зберігають за собою робоче місце, посаду та середню заробітну плату не зважаючи на форму власності підприємства, установи чи організації. При цьому гарантії захисту прав такого

працівника встановлені не тільки трудовим законодавством, а й рядом спеціальних законів.

Список використаних джерел:

1. Кодекс законів про працю від 10 грудня 1971 року [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/322-08/page>

2. Закон України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей від 20 грудня 1991 року № 2011-ХІІ [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2011-12/print1514714713986281>

3. Закон України «Про військовий обов'язок і військову службу» від 25 березня 1992 року №2232-ХІІ [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2232-12/print1514877719107408>

4. Закон України «Про альтернативну (невійськову) службу» від 12 грудня 1991 року №1975-ХІІ [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Верховної Ради України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1975-12/print1514877719107408>

5. Рудницька О. П. Правове регулювання гарантійних виплат проектом трудового кодексу України / О.П. Рудницька. Часопис Київського університету права: Український науково-теоретичний часопис. К. 2015. С.180-184.

Цимбалюк К. П.

Магістрантка 5 курсу історичного факультету Житомирського державного університету ім. Івана Франка, м. Житомир, Україна

Науковий керівник: Рудницька О. П., кандидат юридичних наук, доцент кафедри спеціальних історичних дисциплін та правознавства Житомирського державного університету ім. І. Франка, м. Житомир, Україна

Проблеми забезпечення гендерної рівності при реалізації громадянами права на працю

Україна є демократичною державою, тому невід'ємною складовою її законодавства є забезпечення відсутності будь-якої дискримінації. Це стосується і гендерної дискримінації у трудовому законодавстві.

В основному законі України – Конституції України закріплено правову основу рівності жінок та чоловіків. А саме п.3 ст. 24 Конституції України говорить, рівність у правах жінок та чоловіків забезпечується наданням рівних можливостей у праці та винагороді за неї, створенням умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством [1, с. 9-10].

Крім того, забезпечення гендерної рівності при реалізації права на працю гарантується рядом профільних нормативно-правових актів України: ст. 2-1, 22 Кодексу законів про працю України; законами України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків», «Про запобігання та протидію дискримінації в Україні» а ін.

Отже, можемо зробити висновок, що українське законодавство забезпечує рівність жінок і чоловіків у реалізації права на працю. Проте не зважаючи на досягнення українського законодавства, на практиці реалізація прав жінок у сфері